

— Кой те прати по това време за вода въ гората?

— Госпожа Тенардиерица.

Човѣкътъ разбра, че това е дѣтето на Фан-тина, което той бѣ тръгналъ да дири, за да го вземе отъ лошитѣ ханджии.

— Какво работи твоята господарка?, запита пакъ човѣкътъ.

— Тя държи ханъ и гостилница.

— Ха, като е така, азъ ще дойда да ношувамъ тамъ тази вечеръ. Заведи ме.

— Сега ние тамъ отиваме, каза дѣтето.

Човѣкътъ тръгна доста бърже. Козета тичаше подире му. Тя не усѣщаше вече умората.

Човѣкътъ пакъ запита:

— Госпожа Тенардиерица нѣма ли слугиня?

— Нѣма, господине.

— Ти самичка ли си?

— Да, господине, госпожата има още двѣ момиченца.

— Какво правятъ тѣ?

— О! Извика дѣтето, тѣ иматъ хубави кукли и играчки, съ които играятъ.

— Цѣлъ день ли?

— Да, господине.

— Ами ти?

— Азъ сѣ работя.

— Цѣлъ день ли?

Дѣтето си повдигна голѣмитѣ очи, въ които лъщеше една сълза, която въ тъмнината не се виждаше.

То проговори тихичко:

— Да, господине. Когато си свърша работата, понѣкога и азъ си играя.